

Békeharang.

A PÜSPÖKI METHODISTA EGYHÁZ KÖZLÖNYE.

VIII. évfolyam.

Budapest, 1917 Szeptember hó 1.

17. szám.

A lélek nyugalma.

„... Es találtak nyugalmat
a ti lelkeiteknek.” *Mat. 11. 29.*

Tényleg létezhetnék valaki a ki ezen nyughatatlan, háborgó időben nekünk nyugalmat, békét adhatna? Oh vajha meghaláná a szegény, megkínzott, meggyötört emberiség annak a hangját, ki a fenti kellemes, vigasztaló szavakban hozzánk beszél. Micsoda főséges benyomást kelthettek Jézus szavai midőn azokat Galilea zöld tájain, a lélegzetét is vissza fojtó hallgató tömeghez intézte, mely legnagyobb részt a legszegényebb, a legszerencsétlenebb, gondoktól megviselt néprétegből állott.

„Jöjjetek én hozzám mindnyájan kik elfáradva és megterhelve vagytok és én megnyugosztalak titeket.” Lélekben látom a hallgatókat amint e szavakra a sötét arcon hirtelen a reménynek és örömnök sugara megcsillan. Azon özvegy asszony ki fiát elvesztette és a nagy bánatot tovább viselni erőtlennek látszott, most hirtelen felszárítja sápadt arcán könnyeit; a halálra dolgozott családapa, a ki a mindennapi kenyérért csak nem egészen feláldozta erejét, kimerülve fel tekint az Üdvözítőre és szavaiból bátorságot, új életerőt merit. Az anya ki eltévedt leánya miatt felemésztette magát busulásában, ismét reményleni kezd. Es a vámszedő a kinek lelkiismerete a meg nem bocsátott bűnök terhe alatt roskadozott, hinni tanul a kegyelemben, mely az ő részére is készen áll. Jézus mindig megtalálta a helyes hangot, melylyel a szivekhez szólt. Érezte és tudta, hogy az emberi szív természeténél fogva nyugalom, üdv, béke után sovárog.

Es amit az Üdvözítő ezen hatalmas szavaival kilátásba helyezett, azt valóra váltotta, teljesedésbe vitte is. Épen az a főséges, meglepő Ő nála, hogy szavait mindenkor, minden időben a megfelelő cselekedetek követték és élete a csodák végtelen megdördülése volt. Olvasd el csak kedves lélek az evangéliumban leirt, sok betegről szóló történetet, a kiket meggyógyított; a sok összeomlott existenciákról kiket ismét felsegített; a csüggedtekről kiket hatalmas kézzel felkarolt és gyámolított és kikbe új

erőt öntött, friss életkedvet adott. A vámszedő Lévit boldog tanítványává tette, a Jákob kútjánál levő asszonynak megmutatta az életvizét, amely őt egy bűnös múltnak minden szennyétől megtisztította. A nagy bűnösnek pedig, a ki eltévesztett élete felett keserves könnyeket hullatva könnyeivel lábait áztatta, miután bűneinek megbocsátásáról bizonyosságot szerzett, az Ő békéjét ajándékozta. De nem csak ezek, hanem mindnyájan kik hittek Ő benne nyugalmat találtak lélekben.

Külsőleg Jézus tanítványai azok maradtak a kik azelőtt voltak. Tovább éltek egy nyugalom nélküli és félelemmel teljes világban, sőt az Úr nevéért a háborgatás minden nemében részük volt. Megváltójukért kinevették, leköpdösték, vagonukból kifosztották, tömlöczbe hurcolták, máglyára vitték vagy pedig Rómában a Colosseumban a vadállatok martalékául dobták oda őket. Ennek dacára nem volt megalégedettebb, boldogabb ember mint a hívő. Pál és Silás Filipi városában tömlöczben ültek, lábuk kalodában, kezük láncokban volt, de ők mégis dicsérik Istent és hálát mondanak oly hangosan, hogy fogolytársaik is hallják. István ellenségeinek tomboló tömege előtt áll, a kik agyonköveztetését kívánják és ennek dacára orcája fénylik mint egy agyalé. A végsőkig fokozódó vihar közepette is nyugodt maradt és bensőleg friss és erős. Jézus vele volt és az élő közösség nyugalmat köicsönzött bensejének.

Es mi kihez fordulunk, hogy ezen becses, drága kincset megtaláljuk? Vajjon egyáltalán lehetséges-e, hogy a mai emberek, a kik immár 4.-ik esztendeje viselik a háború borzalmait, lelkükben békét találjanak? Nem kell-e idegességünk és nyughatatlanságunk által elpusztulnunk?

Nem és ismét mondom, hogy nem! Jézus Krisztus ma is ugyan azon dicső, csodálatos nagy Megmentő. Épen napjainkban, a háború ágyú bömbölései közepette kiált értelmesen felénk. Nem hallod a hangját? „Jöjjetek én hozzám! *Én hozzám!* Nem a világban, sem valami bölcsnek tanításában, nem emberi sistémában vagy egyházi, gyülekezeti szervezetben találja fel a lélek békéjét. *Hanem Ő hozzá személyesen kell*

jönöd. Nem kell messzire menned. Közel van azokhoz kik hozzá kiáltanak. Jöjj hozzám imában, keresd Őt hitben, tárd fel neki minden bűnödöt, gondodat, terhedet és helyezd azokat egy csomóba kötve keresztjéhez. Tekints fel reá és gondold meg jól, hogy Ő éretté vért adta és meghalt. Add át magad neki teljesen és tökéletesen, szelében, lélekben, testben. Téged is meg akar ajándékozni azzal mit már oly sokaknak ingyen és kegyelemből adott: Boldogságot és nyugalmat a te lelkednek. M.

Hol a hiba? *Mk 16, 17.*

Ismét különös témáról írok de érzem, hogy ez is olyan valami, amelyről egyszerű már őszintén és kerteség nélkül el kell mondanom véleményemet. Rég az oldalomat furta a Megváltó ezen szava és parancsa: „Elmenvén pedig prédikáljatok és ezt mondjátok: Elközelített a mennyeknek országa. Betegeket gyógyítsatok, poklosokat tisztítsatok, halottakat támoszszatok, ördögöket űztek: ingyen vettétek, ingyen adjátok.“ Így hát az Úr Jézus tanítványainak nem csak a prédikálásra adott parancsot és hatalmat?

Úgy van! Nem csak a Szentírás, de a történelem is bizonyítja, hogy a tanítványok és az első keresztények hitéletét a csodák láncolata tette nyilvánossá és azoknak prédikálása és hite a csodatettek által lett beigazolva és megerősítve. Ők nem csak beszéltek kenetteljesen, de annál többet cselekedtek és szemléltethetővé tettek.

Még csodálatosabb a Megváltó ezen kijelentése: „Azokat pedig a kik hisznek ilyen jelek követik: Az én nevem által ördögöket űznek, új nyelveken szólnak, kígyókat vesznek fel és ha valami mérges állatot isznak meg, nekik nem árt; betegekre vetik kezeiket és azok meggyógyulnak.“ (Márk ev. 16. rész. 17—18 vers.)

Fájdalom ma már a kereszténységénél, sőt az újjászületést hirdető gyülekezeteknél sem tápasztalható e hatalom többé, a csodák ideje teljesen lejárt. És hogy az a bibliai kereszténység, mely a Szentírás egyes kitételei iránt oly szigorú, oly merév, oly szükkeblű és oly elzárkózott, nem veszi észre, hogy az egyes dogmatikai kérdéseknél mennyivel fontosabb, nagyobb kérdések és titkok várnak még megfejtésre.

Csodálom a nagy reformátorokat is, kik a katolicizmus elleni pusztá küzdelemben elfelejtkeztek arról, hogy a hitágazati díf-

ferenciáknál sokkalta mélyre hatóbb, fontosabb és nagystillubb kérdéseket kellene megoldani. És mivel ezeket a nagyobb kérdéseket nem oldották meg, munkájuk csak nem kárba veszett, a reformáció nem hozta meg a kellő eredményt, sőt néhol épen elősegítette a hitetlenséget, a racionálizmust.

Egy nem rég elhalt nagy amerikai prédikátor mondotta egyik beszédében: Mit érek azzal ha a katolicizmus minden félszűzségeit is egyszerre kiirtanám, ha azzal a világot nem vinném közelebb az Istennel való érintkezésben és nem mutatnám meg nekik a hit fenségét, csodákban is megnyilvánuló erejét.

Röppant sokat gondolkoztam e tárgyról. És mentül tovább gondolkoztam annál világosabb lett előttem, hogy a kereszténység nem merülhet ki éneklésben és imádkozásban és nem elégséges, átvénni az apostoli gyülekezetek tanításának tisztaságát és annak külső organizálását betűszerint végrehajtani, sokkal lényegesebb az apostoli idők benső, hitbeli erő megnyilvánulásaira gondot fordítani. Persze beszélni, kritizálni, protestálni ma is könnyebb mint hit által nagy dolgokat véghez vinni. Könnyebb a római pápa felett kárhóztató szentenciát mondani, mint egy sántának az Úr Jézus ereje által azt parancsolni: kelj fel és járj!

Egyszer egy testvérrel amint az utcán haladtam és egy katolikus processióval találkoztam ő így szólt elragadtatva hozzám: Testvér hálákat adok az Istennek, hogy megszabadultam e tudatlanságból és tökéletesen bibliai szellemben élhetek. Mire én az ő legnagyobb ámulatára így feleltem: Azt, hogy a testvér ceremonailag megszünt katolikus lenni látom és konstátalom, de ez még nem bizonyít a bibliai szellem mellett. Őn legfeljebb jó protestáns mivoltáról tesz ezzel bizonyosságot, a biblia szelleméből azonban még sok hiányzik.

Hogyau? Hát a tiszta protestáns gondolkodás még nem egy a bibliával? kérdezte tőlem csodálkozva.

Persze, hogy nem! — feleltem neki határozottan. Az Apostolok bizonyos, hogy sem nem katolikusok, sem nem protestánsok voltak.

Hanem? —

Ők csupán krisztusiak voltak és az Úr Jézus parancsait teljesítették. Ők nem vitkoztak egymással katekizmusi tételeken, hanem ha utjuk beteg mellett haladott el, az Úr Jézus nevében azokra vetették kezeiket és azok meggyógyulának . . .

Csakugyan így volt ez testvér? Ilye-

nek voltak az apostoli gyülekezetek? Ilyenek voltak az első keresztények? Oh akkor ezen túl én is így imádkozom, hogy ilyen értelemben legyenek keresztény, ment minden különbségtől, betűértelműségtől, más vallásuak elítélésétől.

Amen! Ezért nekem és a gyülekezetnek is imádkozni kell. És Isten talán megkönyörül a gyülekezeteken, mikor ismét az első idők szelleme és ereje tér belénk vissza és Isten népe nem csak prédikálni, de hatalmas, nagy jelekre is képes lesz és a csodák tüneiménységére pirosra festi körülötünk az eget. (Cs.)

A ki a Tiszába szórta bűneit.

Negyedikes

Egy vidéki testvér az alábbi érdekes, bár kissé naiv történetet mesélte el nekem:

Miután a gyülekezetben halottam az igazság felől és tapasztaltam, hogy mások mily lelki és élet változáson mentek át és a falú legromlottabb férfiai az isteni kegyelem által mint alakultak át jámbor és kegyes emberré, az én lelkemben is erős vágy támadt szabadulni a rossz szokások és durva bűnök undok kötelékeiből. A kártya és az iszákosság mellett még abban is szenvedtem, hogy kötekedő természetű voltam és fűrkös botomat nem egy felebarátom koponyájával hoztam érintkezésbe, miért is a csendőrökkel gyakorta volt dolgom. De nem csak a kül életben voltam erőszakos, hanem a családi körben is zsarnokoskodtam, feleségem és gyermekeim valósággal rettegetek tőlem. Ha megharagudtam, roppant brutális tudtam lenni. Mikor azonban az evangélium az ellenkezőjéről győzte meg szívemet, éreztem és tudtam, hogy mindezeket az utálatosságokat el kell hagynom. Próbáltam küzdeni emberi erőmmel szenvedélyeimmel, de azok mindenkor diadalmaskodtak felettem. Elég volt a kártyát látni, a snapszos üveget zsebemben érezni és a fűrkös botot markomban tudni, már megint erőt vett rajtam a játék és az ivási szenvedély és megint legénynek éreztem magam. Minden jó igyekezetem kárba veszett és folytattam régi életemet. Egyszer azonban, mikor az ördög ismét jól, alaposan hatalmába kerített az Istennek lelke erősen érintette szívemet és készítetett arra, hogy szenvedélyeimmel egyszer s mindenkorra leszámoljak. De hogyan? — kérdeztem bensőmtől. És ekkor különös ötlet tárt elém és magamat biztatva mondtam: most pedig előre Péter, vedd a kártyapaklidat, a snapszos üveget és vedd kezébe fűrkös botodat és tüstént menj alá a Tisza

vizéhez. Engedelmeskedtem a szónak és szinte futva haladtam a folyó felé és a magastöltésnek tartottam. Mikor pedig feljutottam oda és a víz lábaim alatt megcsillámlott, fogtam a kártyát, a snapszos üveget és a fűrkös botot és teljes erővel egyenkint messze behajítottam a vízbe. A víz nagyot loccsant, a kártya és az üveg azonnal alá merült, a bot pedig gyorsan uszott lefelé. Még egy néhány percig bámultam a vizet és szememmel követtem a lassan eltűnő fűrkösbotot, aztán pedig gondolatokban elmerülve, Istennek halát adva, hazatértem. Ettől a pillanattól fogva nem kísértett az ördög és gonosz vágyam megszűntek. Verekedni sem akartam, kihalt belőlem a virtuskodás. Legelőször feleségem és gyermekeim vették észre a változást. Nőm nem győzte csodálni természetem átalakulását és egy napon sirva a nyakamba borulva kérdezte:

Péter hová lett a kártyád, a snapszos üveg és hol van a fűrkös botod?

Én pedig feleségemre tekintve szóltam:

Örtülj Mari, mert Isten általam e borzalmas dolgokat a Tiszába dobatta és azok soha többé nem fognak keserűséget okozni szívednek!

És hála legyen Istennek, azóta több év telt el, szenvedélyeim nem tértek vissza. A Tisza vize nem folyik soha sem vissza, Isten kegyelme sem működik hátra felé, inkább előbbre és előbbre viszi a szívet, a tökéletesség felé. . .

Volna neked is valamit a Tiszába szórni? Akkor siess és ne habozz! Cs.

Szerkesztői rovat.

Utazási beszámoló. A múlt hónapban Svájcban eltöltött napok valóban áldással teljesekek voltak. És azok nem csak üdülésre szolgáltak, de hitem erősítésére is. Különösképen felejthetetlen előttem a konferencia vasárnapja. A methodista egyház évi konferenciája Thalwillban, a szép zürichi tó partján, tartatott meg. Egész héten a prédikátorok tanácskoztak, vasárnap pedig a testvériség kicsinye-nagyja, a közölség és távolból sereglett össze Isten ígéjének meghallgatására. A testvérek befogadására a városka legnagyobb terme sem volt elég, oly sokan voltak. A mi kápolnánk is felette szűknek bizonyult. Ekkor az államegyház, látva nem kis zavarunkat, szeretetre méltó módon sietett segítségünkre és legnagyobb templomát rendelkezésünkre bocsátotta. Jóval több mint 1500 személy foglalhat helyet e tá-

gas templomban, mindazon által Isten úgy megáldotta összesereglésünket, hogy még így is sokan kinszorultak. Ez alkalommal kedves püspökünk tartott egy hatalmas, fel-emelő prédikációt. Este pedig ének isteni tisztelet tartatott. Egy harmincz tagú harmona kórus játszotta a bevezető éneket meglepő precizitással. Ezután vegyes kar és férfi karok váltakoztak, szóló és duettekkel. Hogy tudnak a kedves svájciak énekelni! Az énekekben nem csak olyan egyének működnek a kik az énektechnika minden mesterkedésében otthonosak, de egyuttal olyan személyek, kiknek éneke és élete összhangzásban áll azzal mit énekelnek és akiknek szíve Jézus szeretetétől árad. És mert így énekeltek, éreztük, hogy énekük szívből fakadt és az a szívekbe, a lelkekbe szaladt.

A konferenciát követő hetekben, lehetővé tetetett nékem Svájc elragadó vidékeinek tetemes részét megismerni és bejárni. Prédikátor collegáim szeretetteljes meghívását elfogadva, a svájci gyülekezetekben előadásokat és prédikációkat tartottam. És ekkor tapasztaltam, hogy mily áldásos, virágzó és csodálatos a mi egyházunk munkája az Alpok borította, a természet sok szépségeivel megáldotta Svájcban! Zürichben van egy nagy könyv vállalatunk, a honnan naponta ezerszámra kerülnek ki a szentírások, evangélium részek, énekeskönyvek, hetilapok és sok-sok féle traktátusok. Ugyancsak itt működik a Bethánia egyesület az ő nagy kórházával, mely intézmény a diakonisszák otthonával és azoknak csak nem minden városra kiterjedő csendes, de annál intenzívebb, melegebb munkája nagy és sikeres dolgokról mesélhet. Itt van továbbá Horgen szintén a zürichi tónál, a hol a kedves Tabita otthonba az egyedül álló öregek életestéjüket keresztényi szent közösségben tölthetik el; itt vannak a jól látogatott, eleven vasárnapi iskolák és a Reményszövetség az ő sok tanulni vágyó tagjaikkal. (Egyházunk vasárnapi iskolásainak száma Svájcban több mint 20.000) Itt láthatók szép templomaink és megnyerő, intim kápolnácskáink, melyekben fejlődő keresztényi élet és imádkozó gyülekezetek találhatók. A tagok között eleven, tevékeny lelki élet tapasztalható. És hogy mennyire missziói szellem uralg közöttük és mily mértékben gondolnak más országokban élő lelki testvéreikre, talán épen ez az, mit a legnagyobb mértékben tapasztaltam ott létem alkalmával. A magyar népet is különösképen szívükbe zárták és csak nem mindenfitt arra kértek fel, hogy szívélyes üdvözlőleveleiket

ha ide visszatérek, tolmácsoljam a magyar testvériségnek és mondjam meg, sőt irjam is meg a magyar lapban, hogy a svájci testvérek ezekután még többször fognak imádkozni a magyar missió munka eredményes sikereiért. Valóban velünk érenek és imádkoznak svájci testvéreink és hiszik, hogy az elkövetkezendő békeidő nem csak a háború borzalmas sebeit fogja behégeszteni, de a sok könnyel elhintett evangéliumi magot is egy öröm aratáshoz érleli.

Hitem erősítésére szolgált szememmel látni egyházunk gyarapodását Svájcban oly rövid idő alatt, ha a kicsiny, jelentéktelen kezdetre vissza gondolok, hogy is volt az valaha. A svájci testvérek is mustármagként kezdték működésüket és kezdetben sok nehézséggel küzdöttek, akár csak most mi, és néha szinte úgy tetszett, miszerint hiába való, meddő minden fáradozás. De aztán később annál gyorsabb tempóban, győzelemről-győzelemre haladtak. És ugyan az az Isten ki Svájcban ezt tette, közöttünk is dolgozik szent Lelke által, Magyarországra nézve is vannak kitűzött céljai. Bizzunk Ő benne és dolgozzunk érette lankadatlan erővel. Nem embe-
rekre akarunk tekinteni, hanem egyedül Ő reá. Az Ő parancsolatainak akarunk végrehajtói lenni. És ha ez így van, és ha ez így lesz továbbra is, — akkor biztos, hogy a könnyáztatta vetésre egy nagyszerű aratás következik. (M.)

Gondolatok.

Eszembe jut-e néha, hogy Isten sem nem francia, sem nem angol, sem nem német, hogy Ő tökéletesen és abszolút semleges és minden nemzetért egyformán vérzik atyai szíve.

És eszembe jut-e a Megváltó eme parancsa: „A ki téged jobb felől arcul ütend fordítsd oda néki másik orcádat is!”

És ha tényleg így volna nem érzed, hogy a világban már is béke volna?

Békeharang

Megjelenik minden hó 1-én és 15 én.
Előfizetési díj egész évre 1 korona. Porto külön.
Tíz példányt portomentesen küldünk
Megrendelések és pénzküldemények a következő címre intézendők:
Keresztény Könyvesház, Budapest
VI. Felsőerdősor 5.

Felölös szerkesztő: Jakob János.

Kiadó: „Keresztény Könyvesház” k. f. Szöv.

Békeharang.

A PÜSPÖKI METODISTA EGYHÁZ KÖZLÖNYE.

VIII évtolyam.

Budapest, 1917 Szeptember hó 15.

18. szám.

István, az első vértanú. *Gal 6, 8.*

Ez a név István, magyarul koszorút vagy koronát jelent. És sokat jelent e név az apostolok cselekedeteiről írott könyvben, a hol gyönyörűen illusztrálva fordul elő István, az első keresztény gyülekezetnek szegény gondozója, akinek fejét először díszítette a vértanúság dics koszorúja és akinek legelőször adatott meg azon kegyelem és hatalom, hogy Jézusáért és Üdvözítőjéért nem csak élhetett, hanem meghalhatott is, hogy halálával Mestere iránt való nagy szeretetéről tanubizonyosságot tegyen egy egész világ előtt.

Miért kellett Istvánnak meghalnia? Mert az Úr ellenségeinek szemében tanubizonyosságtételével nagy szálla volt. Ő nem tartozott azon keresztények közé, akik csak félig térnek meg és akiken nem lehet észlelni a változását, mely az ő és az új élet folytán elő áll. Az ilyen keresztények aztán nem tűnnek fel a világban és rajtuk senki semmi megbotránkoztatót sem talál. Fájdalom, hogy roppant nagy azon színtelen lelkek száma, akikkel a világ, az ördög nagyon is meg van elégedve. Nem veszik a keresztényi életet szigorúan és azon közmondás alapján állanak, hogy „a farkasokkal együtt kell őrödtani.” Óvatosan ügyelnek arra, hogy világosságuk mások szemét ne sértse, meggyőződésüket véka alá rejtik, nehogy azt mások észre vegyék. István vértanú azonban egész más lelki természettel bírt. Amidőn Jézusát hitben elfogadta, akkor ezt teljes szívéből cselekedte. És amiről bensejében tapasztalást szerzett, arról tanubizonyosságot tett életével és szavával. Ő teljes volt hittel és isteni erővel, csodákat és jeleket cselekedett a nép között és senki nem állhatott ellene azon erőnek és bölcsességnek, amelylyel az ígét hirdette. Vajha mi is ezen tanubizonyosságot tevő hatalommal és erővel lennének felruházva a mai időben! Akkor talán több lenne az ellenmondás és többet kellene szenvednünk a Jézus nevéért, de bizonyos hogy akkor annál fölényesebb lenne a világ felett való győzelmünk és részünk volna ama boldogságban, melyet Jézus azok részére helyezett kilátásba, kik érette örömmel és éneklő szívvel képesek szenvedni.

Hogy mily nagy kegyelem vár az így lelkekre, azt világosan látjuk István vértanú eseténél. Az ő élete hatalommá lett, tanubizonyosságtételével nap - nap után több lelket nyert meg a megfeszített részére és beölyása szemlátomást erősödött. Ekkor határozta el Isten országának ellenségei, hogy ezen kellemetlen és akadékoskodó tanítványnak meg kell halnia, nehogy továbbra is feszengesse lelkiismeretüket. Ugy mint Mesterénél, ellene is hamis tanukat bérelnek, kiknek vallani kellett, hogy káromló beszédet szolt Isten és Mózes ellen. S midőn ő az ellene felhozott vádra válaszolni igyekezett, most sem a maga védelmével volt elfoglalva, hanem ezt az alkalmat is arra használta, hogy reá mu asszon égre kiáltó bűneikre és őket megtérésre, töredelmességre intse. Erre még dühösebbek lettek ellene és dühökben fogaikat csikorgatták, füleiket betartották és reá rohanának. Ezután egyhangulag kövezés általi halálra ítélték és az ítéletet nyomban végre is hajtották rajta.

Mikép viselkedett István ezen nehéz órában mikor a sötétség minden hatalma fellázadt ellene? Megtörik talán és vissza vonja tanubizonyosságtételét? Helyt ad szívében a kételynek, félelemnek? Türelmetlenkedik vagy ekeseredett? Egyáltalán nem! Ellenkezőleg a legborzasztóbb halál előtt, a tapasztalt legkeserűbb igazságtalanság dacára, a körülötte vadul örvénylő tömeg közepette orcája fénylik mint egy angyalé. Ez annak a belső békének a kifejezője, mely szívét teljesen betöltötte. És amidőn észre veszi, hogy e felett sokan csodálkozásuknak adnak kifejezést, ő — mintha az, ami mondani akar a legtermészetesebb lenne a világon — így szol: „Imé látok megnyilatkozott egeket és látom, hogy az Embernek fia áll az Istennek jobbjára felől.”

És most érzi István, hogy a legnagyobb veszélyben és szükségben Üdvözítője szeretetével és segítő hatalmával a legközelebb áll hozzá. Mit árthatnak nekik az az emberek, ha Krisztus mellette áll? A halál is elveszti hatalmát és ő örömmel lép a vesztő helyre. Körülötte sötét, sűrű, nehéz felhő, de fölötte fényes, nyílt ég. És amidőn a hatalmas kövektől megsebezettvév ellen-ségeiért imádkozik, s miután Megváltója

kezébe ajánlja lelkét, elaluvék. Így áll ez szószerint az apostolok cselekedeteiről írott könyv 7-ik rész végén. A biblia ezen halált elaluvásnak nevezi! Igen, ilyen az igaznak halála! A szenvedésnek és halálnak ez az útja az ő Urának és Mesterének is az útja volt, ebben is hasonlatos lett ahhoz akinek élt és akit odaadással az utolsó pillanatig szolgált. Ezért volt az részére a dicsőség útja. A vértanúság pedig eszköz a koronához . . . .

Hogy van az, hogy a mi keresztény-ségünk a szenvedésekben oly hamar csődöt mond? Bizonyára azért, mert hiányban vagyunk a hiterejének és mert nem tölti el bensőnkön azon lélek, mely Istvánt uralta. Hiányzik belőlünk a tanubizonyoságtétel nagyszerűsége és nélkülözzük azon boldogító tudatot, hogy magunkat Jézus ölben biztonságban érezzük. Sötétség vesz bennünket körül? Vészteljes felhők keringnek fejkünk felett? A vizek árjai lelkünkig érnek? Egyik keserűség a másik után ér? Lásd kedves lélek ez a hitnek a titka. A hit ilyen időben is nyitva látja az eget és Jézust a hatalomnak jobbja feől állani. Bármilyen szakadjon is tehát reánk a világháborúnak legsötétebb óráiban. Jézusnak közelségét és az Ő segédelmét nem rabolhatja el tőlünk senki. Ő minden egyes bárányát figyelemmel kíséri és oltalmával mellettünk áll. A legsötétebb éjjelen át vezet bennünket kimondhatatlan villágosságba, a halál borzalmán át, az örök élet pompázó virányaira . . . a nagy nyomorból egy csodálatos bőségbe . . . M.

A mi egyik nagy bűnünk.

E földi rövid életemnek
Kedves hazája én magyar hazám,
Ha szétfekint szemem feletted:
Örvendenem kell rajtad igazán.

Oly szép s oly ékes a te földed,
Ellátva vagy mindennel gazdagon;
Oly bájos bérceid és a völgyed,
Arany kalász-tenger rónáidon!

Hegységidet erdők borítják,
S belől az érc, ásvány és gyógyvizek,
Siksgádat im gazdagítják,
A nyájak, falkák, gulyák, ménesek.

Földed terem mindenből bőven,
Van hal vizedben soknemű elég,
Mint menyasszony dísz öltönyében:
Szép vagy hazám, szép vagy sokfélekép.

Hanem a néped . . . óh a néped
Olyan hálátlan Istene iránt,
A bűnben él, sok szörnyű véték,
Elundokítja őt . . . de egy kivált.

A káromlás ez undok féreg,
Mely ott ragódik ajkán folytonos:
Találsz-e még egy népet kérlek,
Amely e bűnben olyan otthonos?

Káromkodással kél és fekszik;
A gyermek ezt a tejet szopja bé;
S a káromlásban megöregszik;
A pap, a bíró . . . mind esik belé.

Csoda-e hát, ha e hazába,
Hol minden szépen, dúsan jól terem:
Uralg sok átok, — hisz, hiába, —
Hol Isten nincs, ott áldás nincs jelen.

Hadd el e bünt magyar festvérem:
Imádjad inkább a nagy Alkotót,
Óh áldjad őt s megáldja bőven
Búzád, borod, barmod, réted, folyód!

Megáldja szívedet és elméd,
Add abba fényt, amely bölcsesé teszen;
Nyersz majd hifet, bizalmat, békét,
S haladsz előre üdvösségesen!

Csopják Attila.

Miért haltam meg a kereszten?

Gal 3, 28

Sziinte ballom a Megváltót így kiáltani fel: Hát azért haltam meg, hogy ti ádázul gyűlöljétek egymást?

Bizonynyal nem! Az Ő céljai és elhatározásai egészen mások voltak. És amidőn szent fejét lehajtva így kiáltott fel: „Minden elvégeztetett!” — ebben benne volt egész jövődő boldogságunk. És ha akkor elfogadta volna az egész világ a nagyszerű kegyelmet, már régen új paradicsommá alakult volna a megátkozott föld.

Jézus Krisztusban nem egy elvont eszme vagy egy elérhetetlen lelki ideál szállott alá a hideg földre, hanem a szeretet öltött testet, a szeretet költözött be a földi emberek bajlékaiba.

Fájdalom azóta csak nem kétezer esztendő s a megváltás ténye nem vált általánosságban valóra. A keresztény tanítás ugyan elhatalmasodott, az evangélium sok helyütt prédikáltatik és az imádkozás szünet nélkül tart a földön. Mindez azonban nem vitte egy lépéssel sem előbbre az emberiséget az általános megújulás, megszentelődés és a kegyelem útján. Sőt ma már — mint azt a miszionáriusok jelentéseiből ol-

vasom — a pogányok erkölcsökkel és viselkedésükkel csak nem felülmulják a keresztényeket. Egy kongóbeli misszionárius például panaszkodva így ír: „Mióta meghalották beuszlótt hűveim, hogy oda át Európában a keresztények micsoda örvöngő dühhel mészárolják egymást, gyülekezeteimben megcsappant a látogatók száma és szinte gunyosan kérdezik tőlem arcomba nevetve: Hát ilyenek a keresztények? Ti ide jöttetek szeretetet prédikálni és otthon minden féle masinával gyilkoljátok egymást. Sőt erényt csináltok abból, hogy ki mentől több kereszténytársát pusztítsa el. Ha az a kereszténység amit most Európában az angolok, a franciák, az olaszok, a németek stb. művelnek, akkor csak hagyjatok meg bennünket régi vallásainkban. A gyilkoláshoz elég jól értünk magunk is és semmi szükségünk a ti modern gyilkoló szerszámaitokra.“

És én azóta — írja tovább a szelid lelkű misszionárius — mint egy holdkóros járok bizonytalan léptekkel hűveim között és szégyenlem magam, hogy én is európai vagyok. Ah ha Isten olyan hitbeli erőt adna, hogy minden diplomatának szívéhez szólhatnék ilyen szavakkal: Megálljatok emberek és jól figyeljétek meg, hogy míg ti az európai frontokon néhány négyszögkilométert sok vérrel egymástól elhódítottok, addig Ázsiában, Afrikában és a tengervilág szigetein a ti barbárságtokért töledek milliók szíve gyűlölettel fordul el.

Megvigasztalhatom e szomorú lelki pástort, mert nem csak az ő, a mi szívünk is vérzik ide haza és tudjuk, hogy a világháború száz esztendővel vissza vetette a kereszténymissiót. Sok idő kell, míg ismét minden a régi vágányra tér és míg reá eszmélünk arra, hogy milyen botorul cselekedtünk mikor szívünk indulatára hallgattunk és a döntést nem Istenre, de saját erőnkre, fegyvereinkre és öklünkre bízunk. Mert a ki szelvet vet, vihart arat és a ki fegyverben keresi az igazságot, fegyver által fogja azt elveszíteni. De a ki szeretetben él és indulatjait a szeretet vezérli bizonyos, hogy egykor szeretet lesz az aratása is.

Ha meggyilna lelki szemünk — mint Elizeus szolgájának Géházinak — egy megszorodott Megváltót és egy zokogó angyal sereget látnók.

Jézus Krisztus a keresztben a mi üdvösségünket földi értelemben is elvégezte és azt akarta, hogy már itt a földön megtaláljuk az egymás keresztjének hordozásában a boldogságot és a kegyelmet és ez a föld ne legyen többé az átoknak helye.

Az ördög azonban minden időben más-más kőti be a világ szemét. Jelenleg a na-

cionálizmus az a kendő, amelylyel beköti szemünket.

Bár adná a jó Isten, hogy mentől hamarabb lehullana minden országban az a válaszfal, mely a szíveket egymástól elválasztja, és Abban, aki előtt nincs sem zsidó, sem görög, sem szolga, sem szabados, sem német, sem angol — mindnyájan megtalálnók a szeretet útját.

Akkor ismét megindulhatna a munka, a misszió munkások csákányverésétől rengne az egész világ, Jézus újra vidám lenne és az angyalok kórusban tapsolnának oda fönnt . . . Cs.

Hol van a Megváltó?

Sokan a cifra templomban keresik Őt és ezért virágot cipelnek az oltárra. Helyesen teszik, hiszen az isteni Megváltó tényleg ott is jelen van. És ha egy szív úgy találja helyesnek, hogy Üdvözítőjének testi virágokat is vigyen (ámbar Ő neki nincs szüksége ilyesmire) nem mondom, hogy helytelenül cselekszik. Mert ahogy a gyermekek is más-más formában szeretik szüleiket, úgy a szív szeretete is sokféle lehet Üdvözítőjével szemben.

Mások az adakozásban remélik megtalálni Őt és ezért különféle célokra nagy összegeket áldoznak. Bizonyos, hogy ezek is helyesen cselekszenek. A Megváltó szereti az adakozó lelket és örömmel fogadja az adakozói készséget.

Némelyek az állapotbeli tisztaság révén vélnek neki örömet szerezni és ezért egy egész életre Ő neki tesznek tisztasági fogadalmat és úgy élnek mint Pál apostol élt vagyis a házasságtól megtartóztatják magukat. Pál apostol szavai szerint ezek is helyesen cselekszenek. És egy tiszta szív kedves Ő előtte és az ilyenekhez közel van a Megváltó.

Vannak akik az öröm által közelednek feléje, akik mindenkor és minden körülmények között csak örülni tudnak és a megváltás ténye felett tapsolva örvendenek. Ezek is milyen igazán cselekszenek!

De vannak szomorú, siró keresztények, a kik magdalénai lélekkel borulnak le szent lábaihoz. Nem tudják elfelejteni előbbi könnyelmű életüket és a bűn tudata örökre égeti, marja bensejüket. Ezek sirva és reszketve szeretik Mesterüket. Nemde tökéletes szeretet ez is?

És végül vannak olyanok is, kik minden szenvedőben, árvában, özvegyben, éhezőben és mezitelenben magát a Megváltót látják. Az ilyenek csak adni, csak öltöztetni,

csak táplálni szeretnek másokat. És ha egy szegényen segíthetnek, e világon ők a legboldogabbak.

Mit mondjak ezekről? Ezek is helyesen cselekszenek? Tudják ezek is, hogy hol a Megváltó?

Ezek ennél is többet tudnak! Ők a kik a szegényekben a Megváltót test szerint is etetik, itatják, öltöztetik, tisztába teszik, — ezek nem a Megváltóval, de a Megváltóban és már az örökkévalóságban, a mennyországban élnek!

Hát te melyik kategóriába tartozol? És biztos vagy a felől, hogy a te Megváltód éli? Biztos vagy az üdvösség felől?

(C.)

Szerkesztői rovat.

Funk Márton prédikátor testvér bizonyos ideig Brüggeben (Belgium) egy kórházban tartzkodott. Gyenge idegei felemondták a szolgálatot úgy, hogy üdülésre szorult. Mint értesülünk most már jobban van és csapattestvéhez visszatérhet. Reméljük, hogy egy hosszabb szabadságra őt hamarosan viszontláthatjuk. (Leghísebb értező esünk szerint testvérünk immár el is indult családi és gyülekezeti otthona felé s mire e sorok napvilágot látnak őt már a gyülekezet a maga körében találja. Funk testvérhez különben a magyar testvérek is különösen szeretnek az ő segítségére sőt az ő győzelmére is törekedni, melyet a magyar nyelvünket elsajátítani igyekeznek.)

Kreutzer K. testvér, aki az utolsó, nehéz Isaszó csatát végig élte, jelenleg a bécsi herceg Cumberland fele hadi kórházban fekszik a hol a mi kedves Bethánia egyleti diakonissáink ápolják. Hogy mennyire övühet testvérünk a jó Isten eme különösképeni gondviselésének, ezt sejtethetjük.

Gläser prédikátor testvér, aki az utolsó konferencián Verbaszra helyeztetett, de aki ezen állomáshelyét meg se látogathatta, néhány napot töltött otthonában. Most egy katonai otthonnak vezetését vette át Soly-Ostban, mely ha méreteiben nem is oly nagy mint amelyet Vlnában vezetett, mégis sok örömet talál e munkában és alkalma nyílik áldásos bibliai órákat tartani, melyeken néha 200—300 katonára vesz részt. Bátor katonáink között Isten igéjét hirdetni egy nagy és szükséges feladat. Sok áldást kívánunk e munkához kedves testvérünknek.

A szíváczki kápolna nem sokára elkészül, előre láthatólag október hónapban lesz a felavatása.

Konferenciánk évi gyűlése mely szeptemberre lett kiüzve Szenttamásra, egy későbbi időre halasztatott. —

»Érdekes beszélgetés egy talmudistával« cím alatt már a következő számban feltűnő cikksorozat fog megkezdődni, melyre már most felhívjuk kedves olvasóink szives figyelmét.

Csopják Gábor testvérünk lakást változtatott és jelenleg Ujpest, Ó-z utca 32. szám alatt lakik. Melle.

Igy is lehet. Gyógyulás.

Egy testvérnek épen akkor betegedett meg súlyosan felesége mikor teljesen elfogyott a pénze. Már most mit csináljon? Pénz nélkül sem orvost nem lehet hívni, sem orvosságot nem lehet kapni. Ez a tudat roppant elszomorította és könnyekre fakasztotta. Felesége észrevette bánatát és megpróbálta tőle bánatának okát. Mire az így felelt:

Hát hogy ne sírnék mikor nincs annyi pénzem sem, hogy részedie segítséget hozzak.

A nő egy pillanatig elgondolkodott majd így beszélt:

Nincs igazad János, mert ha pénzed nincs is, de szeretettel és hittel rendelkez és ami ennél is több: Egy szerető Isten áll hatalmas segítségével oldalod mellett.

A férfi azonnal felfogta felesége szavának mély értelmét és a következő percben már a betegágy előtt térdelt és egy forró könnyekkel teli imában fohászott Isten segítőjéért.

És mi történt? Még szinte be sem fejezte imáját, felesége is hangosan mondta:

János hála legyen a jó Istennek, teljesen jól és egészségesnek érzem magam. És az asszony legott felkelt és felöltözött.

János testvér pedig e naptól fogva ismét többet tudott. Megtanulta, hogy a legbiztosabb, legolcsóbb és legközelebbi orvosa a keresztény embernek a Mindenható Isten.

Békeharang

Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. Előfizetési díj egész évre 1 korona. Porto külön.

Tíz példányt portmentesen küldünk

Megrendelések és pénzküldemények a következő címre intézendők:

Keresztyén Könyvház, Budapest
VI. Felsőerdősor 5.

Felelős szerkesztő: Jakob János.

Kiadó: „Keresztyén Könyvház“ k. f. Szöv.